Казка про бичка-третячка і про те, як з нього зробили смичка

Мал. В. ГЛИВЕНКА

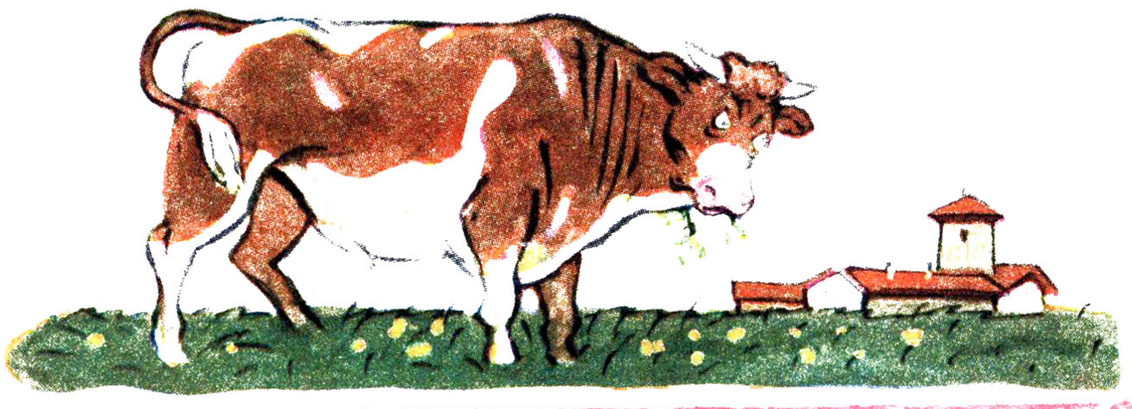

1. Виростав собі бичок-третячок на волі, на широкому роздоллі. І виріс на диво всім, люди казали: — Не бик, а грім!

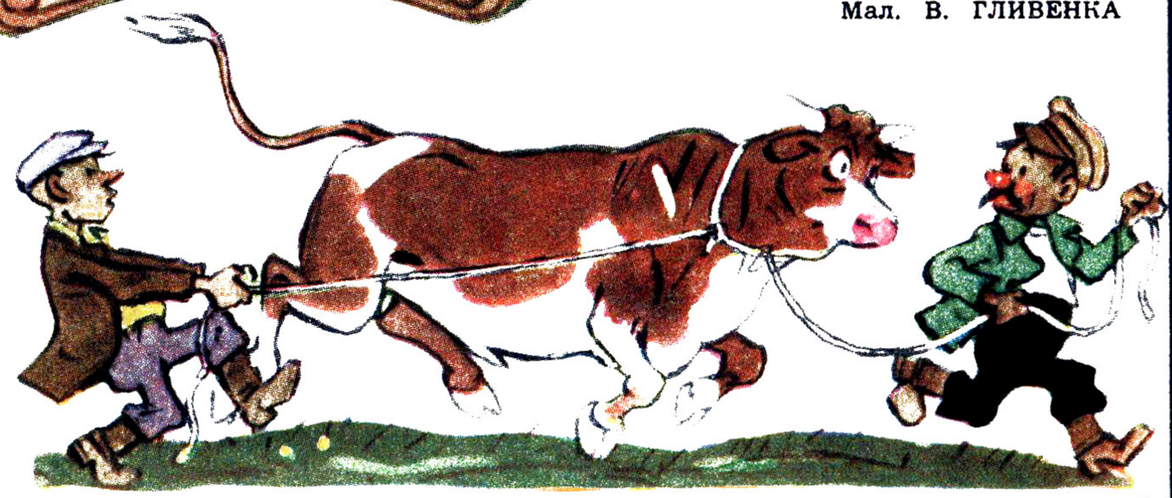

2. Аж тут прийшли дядьки-заготівники, взяли його, налигали і кудись погнали...

3. Гнали його сім ночей і сім днів, не питали, чи він пив, чи їв.

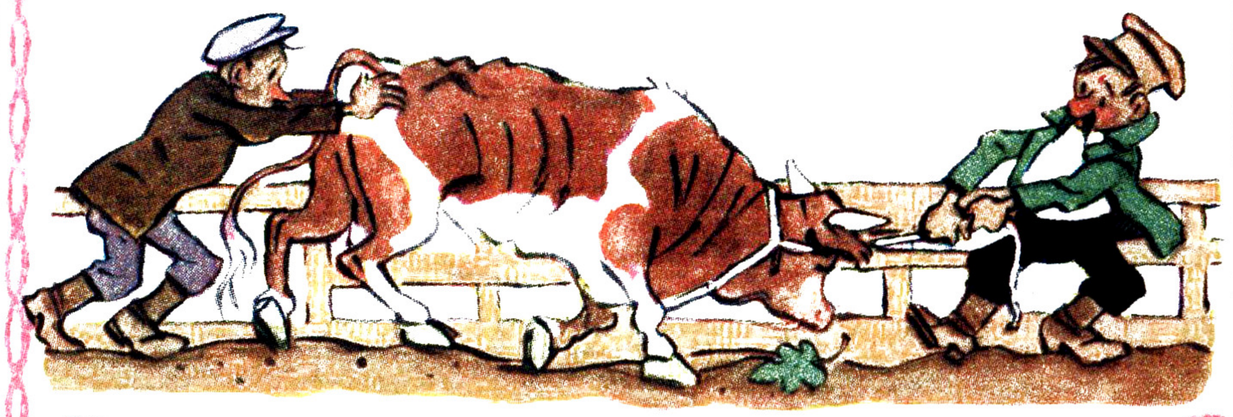

4. Коли турили через містечок, ухопив він листочок...

5. А як гнали через гребельку, ухопив водички крапельку.

6. Після такої дороги лишилися з нього шкура та роги — був добряче вгодований бик, а став тонкий, як смик.

7. Якби знав той бичок-третячок, що дійде до цього, ох, і посадив би тих дядьків-заготівників на роги,

8. Така заготівля не варта й п'ятака — користі з неї, як з бика молока.

перець

№ 15 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1958

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Здоровенькі були!

Лист директорові Могилів-Подільського лісгоспу КРЮКОВУ Федору Григоровичу.

Моє шануваннячко, Федоре Григоровичу! Здоровенькі були!

Виручайте, голубчику, бо без вас, без вашого авторитетного слова, без вашого досвіду ми так і не дійдемо згоди.

Розкажу коротенько, в чім річ. У нас, у «Перці», розгорілася гостра дискусія, яку, говоривши образно, можна було б назвати так: «Чи можна побудувати надурняка великого особняка?»

Учасники дискусії поділилися на два табори — на «такалів» і «нікалів» — і дотримуються гостро протилежних точок зору.

Одні кажуть: так, можна!

Другі кажуть: ні, не можна!

«Такали» посилаються на живий приклад Гаврила Пересортиці — завідувача Зарічанської овочево-перевалочної бази.

— Цей Гаврило, — кажуть «такали», — одержуючи 800 крб. зарплати на місяць і маючи на утриманні дружину, двоє дітей, двох небог, тестя. тещу і домашню робітницю, «одгаврилив» за рік таку кам'яницю, що любо дивитися!

«Нікали» категорично заперечують:

— Не може цього бути. Значить, він виграв по додатковому тиражу трипроцентної позики 100 тисяч карбованців.

— Ні, не вигравав він у додаткових тиражах, — відповідають «такали».

— Значить, він виграв по речово-грошовій лотереї дві «Волги», продав їх, а гроші пустив на будівництво, — наполягають «нікали».

— Ні, не виграв він нічого і по лотереї, — твердять «такали».

— Значить, він хапуга і торбохват! — кажуть «нікали».

— Ні, до криміналу його ще не притягають, — відповідають «такали».

— Не може цього бути! — ще дужче розпалюються «нікали».

А тут нагодився ваш землячок.

— Цілком, — каже, — може бути. Он у нас, у Могилів-Подільському, живе директор лісгоспу Крюков Федір Григорович. Одержує він тисячу карбованців на місяць, утримує 25-річну дружину, 45-річну тещу, двох дочечок, няньку, домашню робітницю, і все-таки спромігся за якийсь рік чи півтора побудувати такий будинок, що весь Могилів-Подільський ахнув. З мезоніном, з паровим опаленням, ванною, газом, виносховищем і тому подібними капітальними службами. Та ще де — у фруктовому саду, який належав місцевому дитячому будинку, а тепер належить тільки йому — Крюкову!

— Значить, він виграв... — почали було «нікали», але землячок перебив їх:

— Нічого він не виграв, він просто крав. Крав ліс. Крав дрова. Ліс ішов на будову, за ліс і дрова вимінював шифер, камінь. Лісом і дровами платив будівельникам, продавав ліс, дрова і купував цеглу, фарби, всіляку арматуру. Де крав?

У Шаргородському лісі вирубав цілу ділянку сімдесятирічних ялин — це вам раз!

У Михайлівському лісі зрубав більше десятка дубів — це вам два.

У Юрковецькому лісі, у кварталі № 20, вирубав дерево на площі майже цілого гектара — це вам три.

Потяг з Могилів-Подільського держлісорозсадника автомашину дощок — це вам чотири.

Потяг з Маївського лісництва машину шалівок — це вам п'ять.

Тягав десятками кубометрів дрова з Муровано-Куриловецького і Котюжанського лісів і продавав — це вам шість.

Отак і спромігся чолов'яга на оцю хатинку з мезоніном. Ось полюбуйтеся!

Глянули «такали» на оце фото та до «нікалів»:

— Ну, що — здаєтесь? Значить, можна надурняка збудувати особняка?

Але «нікали» ще не здаються, упираються:

— Не може цього бути! Невже його не впіймали на гарячому? Невже хапуга досі не сидить?

— Сидить, — сказав ваш землячок. — Сидить у своїх хоромах, чайок з винцем попиває і згадує добрим словом групу ревізорів, очолювану головним бухгалтером Головного управління лісового господарства Міністерства сільського господарства УРСР Компанійцем, яка майже два місяці Крюкова ревізувала і знайшла все, як той казав, «у повному абажурі».

От ми й просимо вас, Федоре Григоровичу, завітати до нас і сказати своє вагоме слово. Розкажете, як воно кралося, як будувалося. З ваших уст це прозвучить досить авторитетно, переконливо, а головне — внесе ясність у нашу дискусію.

Приїздіть, бо, як той казав, може, вже й не побачимось.

Бажаю цього від душі і серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Добрячка

УСІМ був би добрий директор радгоспу з Григорія Яковлевича Кравченка, коли б не його м'яка вдача. А то в чоловіка стільки тієї доброти й милосердя, що аж йому самому шкодить. Прийде до нього якесь ледащо, рвач, скривиться, сльозу пустить, а Григорій Яковлевич, дивись, уже і розжалобився, а урвителеві з такої вдачі прямий зиск.

Прийшов, приміром, до нього комірник Ліпинський: «Рятуйте, — репетує, — недостача у мене! Вісім тисяч карбованців розтринькав!..»

Глянув милосердний Григорій Яковлевич на комірника і вирішив урятувати його — списав «недостачу».

Коли слідом Мазін біжить — скарбник робіткому. Цей розтринькав дев'ять тисяч, що назбирав з робітників за відвідування кіно. Зглянувся і над цим Григорій Яковлевич. Він розміркував, що радгосп «Тарутинський» — багатий радгосп. Що там, мовляв, для такого господарства дев'ять тисяч? Мізерія! Покрити розтрату Мазіна з радгоспівської каси!

Та Кравченко допомагає не тільки тим, хто йому в ноги падає. У нього таке серце, що потрібну людину відразу ж приголубить і словом і ділом.

Ще коли був Кравченко не директором, а зоотехніком у радгоспі «Саратський», впав йому в око старший городник Максимов. Не було в того Максимова ні освіти агрономічної, ні інших даних для керівної роботи. Зате Максимов був своєю людиною. І коли Кравченко став директором радгоспу «Тарутинський», Одеської області, серце підказало йому: «Візьми Максимова й признач його головним агрономом. Він тобі пригодиться». Григорій Яковлевич не міг не послухатися голосу серця, — й бездипломний Максимов став головним агрономом.

Опинився без діла земляк (а злі язики кажуть, що племінник) Григорій Васильович Прилепа. І йому Кравченко знайшов хороше місце — керуючим другим відділенням радгоспу призначив. Правда, довелося поморочитися, щоб ту посаду з солідною зарплатою звільнити для Прилепи. Спочатку відкомандирували старого керуючого другого відділення т. Красносельського на курси. Потім посадили на його місце першого зустрічного п'яничку. А згодом п'яничку вигнали, а для «зміцнення керівництва» директор висунув на той пост вищезгаданого Прилепу.

А як же старий керуючий другим відділенням т. Красносельський, який двічі був учасником Всесоюзної сільськогосподарської виставки, одержував премії й нагороди? Він, повернувшись з курсів, піймав облизня, бо не лежало до нього директорове серце. Хай, вирішив Григорій Яковлевич Кравченко, й інші їздять на виставки й одержують премії. Адже посудіть самі — директор радгоспу не сонце — усіх обігріти не може. Тут хоч би з земляками впоратись... Де там про гострого на язик «критика» Красносельського думати, коли з рідного села он ще й племінниця Катря Литковська приїхала. Треба ж і їй хорошу роботу дати. І дав. Десятником улаштував.

Або взяти Степана Васильовича Величенка. Ні спеціальності в нього, ні освіти. А от припав він до серця директорові радгоспу й той призначив його керуючим першим відділенням. Знав Кравченко, що не для Величенка та робота. І послав йому на поміч свою дружину — зоотехніка Солонецьку Олександру Василівну.

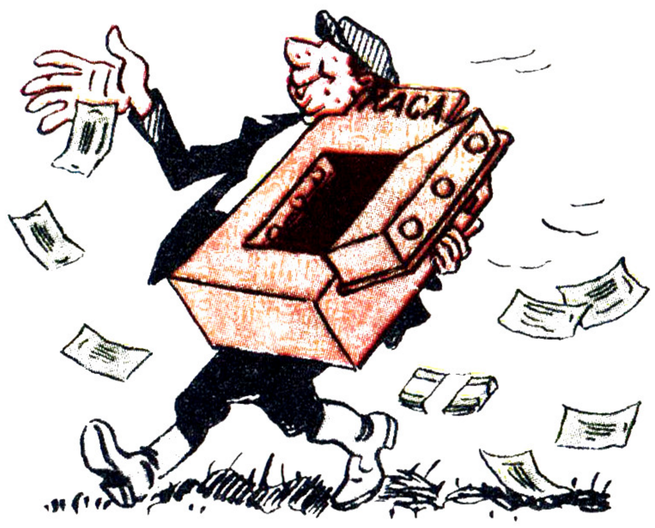

Жінка вона вольова, енергійна, тямуща. Одразу все прибрала до своїх рук, усім керує та орудує, а Величенко лише готові гроші одержує.

Отаке добро зробив йому директор радгоспу!

Не думайте, що Кравченко піклується лише про керівний склад радгоспу. Ні, він, приміром, і шофера свого Федора Корчмаря не забуває: платить йому гроші, як спеціалістові з середньою освітою.

Або от їздові городньої бригади. Як настане пора дозрівання плодів землі, то хлопці-їздові знають лише одну роботу: розвозять ті плоди по квартирах осіб, ніжно опікуваних директором, і його домівки не минають. І возять без бюрократизму — ні накладних не виписують, ні різних там квитанцій. Вези на око та якнайбільше, кому скажуть, та й по тому!

Такий простий спосіб самопостачання сподобався багатьом у радгоспі—і пішло-поїхало. Дивись, то там, то тут народиться акт про лишки зерна, про нестачу кукурудзи, силосу чи сіна. Потім ті акти лягають під сукенце вкупі з актами про потраву сортових трав. А з часом лишки самі собою зникають, нестачі з ласки директора списуються. І всі ходять та посвистують.

Правда, бувають у радгоспі і невдачі. Приміром, на пасіці ціле літо бджоли гули, а дійшло до меду — нема чого бачити: кілька кварт з 136 вуликів одержали. І обійшовся той мед по 56 карбованців за кілограм. Пасіка погана — так пасічники Пастухов і Митов хороші, свої люди. За що ж на них нарікати? Навіщо їх контролювати?

Не любить Григорій Яковлевич лише всякими будовами, цеглою-щебінкою займатись. Що ні, то ні. Ледве-ледве спромігся собі в Одесі притулок спорудити. Та й то сам рук не каляв, а посилав туди робітників з радгоспу. Та ще, правда, в радгоспі особняк, у якому сам живе, оштукатурив. Ото й всієї будови. А те, що в радгоспі стоять недобудовані будинки для робітників і невідремонтований клуб, — це Григорія Яковлевича не обходить, сказано ж, що до такого будівництва в нього серце не лежить.

І ще забули ми сказати, що Григорій Яковлевич дуже прихильний до молоді. Любить її, береже. Попридумували десь там після денної праці та ходити до школи вчитися. А от Кравченко рішуче виступив проти цього. Він звелів не давати електрики вечірній школі робітничої молоді. Наробився за день — спи, відпочивай, не сліпи очі по школах...

Отаке добре, м'яке серце у директора радгоспу «Тарутинський» Григорія Яковлевича Кравченка. А от є ж на світі такі вереди, яким і він не догодив.

За чотири роки його хазяйнування мало не 200 чоловік покинули радгосп. І не якісь там літуни, а хороші робітники, спеціалісти сільського господарства, механізатори. За «власним бажанням» покинули.

Так хто ж їм винен? Самі кинулися від добра добра шукати!

О. ПОЛІЩУК.

Одеська область.

ЧУДО-РАЦІОНАЛІЗАТОРИ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Поганий стан шляхів у деяких районах призводить до втрат зерна при перевозках.

З причепом.

ТЕЛЕВІЗОР перчанський

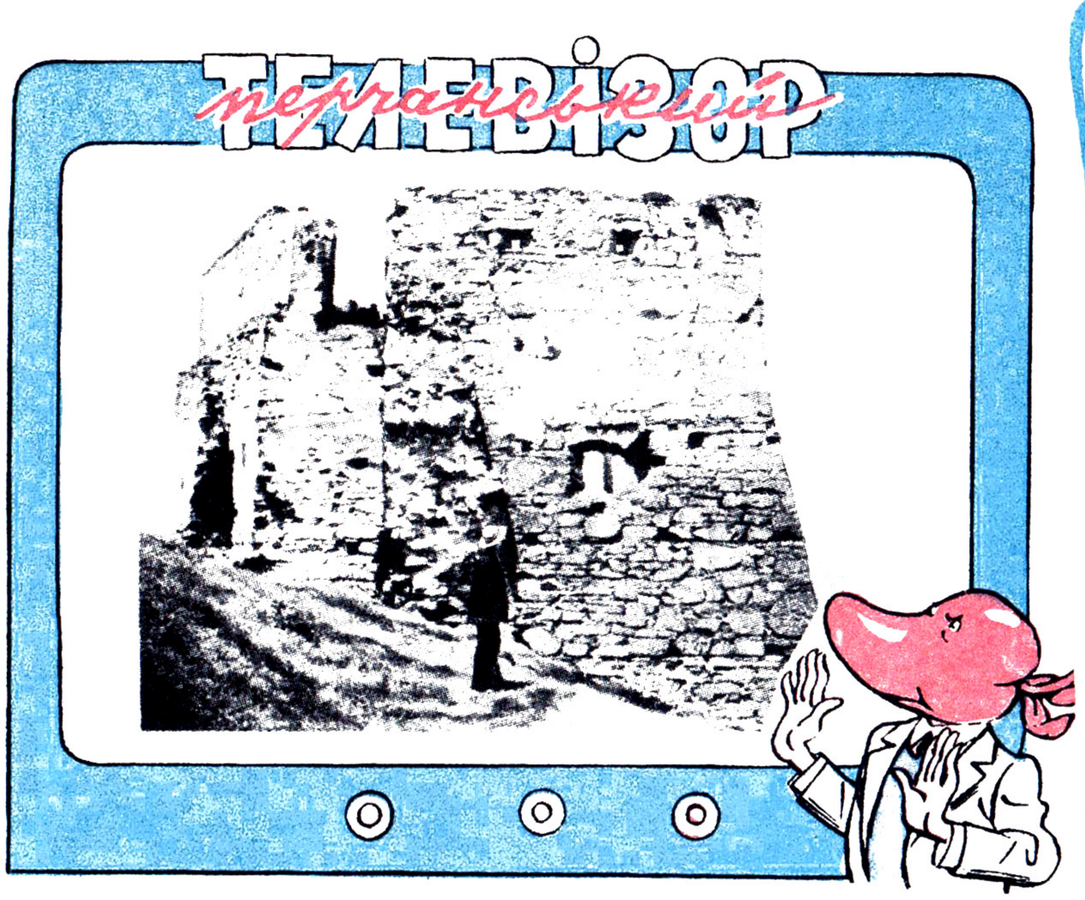

Сьогодні Перець веде свою телепередачу з Жванця, Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області, з унікальної башти, що майже єдина тільки зацілiла з старовинної Жванецької фортеці XV віку. Мури цієї фортеці, як і сама башта, бачили військо Богдана Хмельницького, який обложив тут 1653 року польського короля Казіміра й змусив його укласти мир; бачили вони й султана Магомета IV з військом і козаками Дорошенка; багато чого бачили на своєму довгому віку ці мури. Але ні ці мури та й ніхто взагалі не бачив іще, щоб десь так охороняли пам'ятники старовини, як у Жванці.

На думку дирекції Жванецької ремонтно-технічної станції, пам'ятники старовини можна найкраще зберегти, якщо в них розмістити склад пального. За ділом далеко не пішло: розмістили! А щоб старовинна башта мала вигляд ще старовиннішої, ніж вона є, у ній улаштували своєрідну лабораторію для очистки гасу. Воно й місце незручне, а то й просто небезпечне, бо тут і дме з вікон та амбразур, і можна зірватись в урвище — зроби-но тільки в башті зайвий крок, але дбання за історичний пам'ятник для дирекції Жванецької РТС — над усе. До того ж і примітивна грубка цієї «лабораторії» так коптить своїм димом старі стіни, як їх не могли закоптить ні козацькі, ні турецькі гармати.

Мабуть-таки, цей дим буває дуже великий, бо через нього не бачать ні в Кам'янці-Подільському, ні в Хмельницькому цих незвичайних заходів для збереження пам'ятників старовини, що до них додумались у Жванці...

До наступного телебачення, товариші!

Про панасові дуби

У Панаса Цабегея
Що не слово, то ідея,
Що не слово — перспектива
Для усього колективу.
Як збере, бувало, збори —
Всіх один переговорить.
А найбільше він любив
Говорити про дуби.
Говорив би, мабуть, два дні
Про дуби оті левадні,
Котрі він, як виступає,
Власним способом саджає...

— Дуб, — підкреслює Панас, —
Цар лісів тепер у нас.
Вийдеш в степ — тобі здається:
З лісосмуги дуб сміється.
Вийдеш ти на шлях, а там
Ліку вже нема дубам...
Ось і ми дуби посадим
По дорогах, по левадах,
По узбіччях, по ярах,
Щоб усе було — в дубах!
Адже дуб — не горобина,
А найкраща деревина:
Що захочеш, те й змайструєш,
Що захочеш — побудуєш.
От коли б у нас дуби, —
Поробили б жолоби
Й підвели б озерні води
На колгоспівські городи.

Іли б, певне, всі в селі
Отакі-о цибулі!..
Ох, коли б дуби у нас, —
Наголошує Панас, —
Збудували б ми свинарник,
А при ньому ще й запарник,
Поробили б ми корита, —
Кожна свинка була б сита.
Сала, м'яса... Що й казати,
Устигай лиш продавати...
Отоді б на все село
Скільки б радості було!..
Діж дубових наробили б,
Помідорів насолили б,
Огірочків, яблучок
І грушок-лісовичок...
Ех, признатися, давно
Могли б мати ми вино, —
Та навіщо його мати,
Коли нікуди зливати?.. —

Так щоразу голова
Розлива свої слова...
Кажуть, ніби Цабегей
Не соромиться людей:
Тільки виступить, як знову
Про дуби пече промову.
Та не виросло й дубця
Від балачки без кінця!

Олесь ЮРЕНКО.

Є ще нечиста сила

ЕРШІ неприємності в Оксани почалися з того, що хлопець, якого вона покохала, раптом виїхав і ні словечка, ні півсловечка не написав. Є від чого засумувати.

Біля воріт Київської швейної фабрики, де працювала Оксана, її зупинила літня, схожа на циганку жінка й запропонувала поворожити. Дівчина махнула рукою. Хитра ворожка відразу ж зрозуміла, що на серці у дівчини кішки шкрябають.

— Він поїхав, — співчутливо зітхнула циганка, — а я можу зробити так, що повернеться і завжди буде з тобою. Даси мені всього двісті карбованців.

«Двісті карбованців за щастя не так уже й дорого» — подумала Оксана. Вона вирішила порадитися з своїми подругами, у котрих теж було не все гаразд на сердечному фронті. І ось зібралося п'ять юних розбитих сердець і вирішили спробувати...

Дівчата внесли ворожці аванс по сто карбованців, а після получки дали ще по сотні.

— Мине пара днів, приїдуть ваші хлопці і вибачаться, — пояснила ворожка. — Але для цього потрібні найкращі ваші плаття. Я прочитаю над ними спеціальні молитви, а ви в цих платтях зустрінете хлопців, щоб піти з ними до загсу...

Дівчата завагалися. Деякі з них навіть почали просити ворожку повернути гроші, але циганка раптом визвірилася на них, загрожуючи їм найстрашнішими хворобами.

Оксана віддала своє плаття. Циганка обіцяла повернути його. Дівчата зібралися на квартирі в Оксани, і справді точно у визначений час ворожка принесла плаття.

— Я ходила з ним опівночі на Батиєву гору і читала молитви по книзі чорної магії, — сказала вона. — Чорти мало не вирвали плаття, але я їх обдурила!

Тоді й інші дівчата, переконавшись у чесності циганки, віддали їй свої кращі плаття.

— Потрібні ще коштовні речі... Давай серги! — сказала ворожка, побачивши в однієї дівчини серги з жовтого металу з білим камінцем.

— Так їм же ціна 28 карбованців! — відповіла дівчина.

— Байдуже! — сказала ворожка. — Чорти в цінах не розбираються. Через два дні я тобі поверну їх.

Марно чекали п'ятеро дівчат свою благодійницю, — більше вона не приходила. Дівчата вирішили заявити про це до міліції. І ворожку знайшли. Прізвище її — Марковська Віра Олександрівна. Це — відома аферистка, яка обдурила не одну довірливу дівчину. Ось її фото, полюбуйтеся! Жила вона у Білій Церкві, а гастролювала в Києві...

Родичка Марковської — теж аферистка Марія Іванівна Михайленко, на кличку «Бона», ходила ворожити до однієї літньої, добре забезпеченої вдовиці, яка, незважаючи на свої похилі роки, все ще мріяла вийти заміж.

— Заради цього вона готова хоч чорту душу продати, — сміялася Бона, — та я сказала їй: «Не всякому чорту твоя душа потрібна. Душу теж без знайомства не продаси. Треба нечистому ручку позолотити...»

От і почали вони «золотити». Спочатку вдова покірно віддавала гроші і речі, а потім, коли побачила, що ніхто її не сватає, й що від ворожки користі, як від чорта смальцю, вирішила припинити ворожіння. Та Бона почала шантажувати свою жертву. Вона лякала, що, коли вдова відмовиться від її послуг, то її розіб'є параліч, до неї вночі з'являтимуться чорти. Бона довела свою клієнтку до такого нервового стану, що та побігла до міліції і попросила захистити її від... чортів. Виявилося, що ворожка за короткий час видурила у легковірної вдовиці грошей і цінностей на 50 тисяч карбованців.

Інша аферистка, Ганна Семенівна Грищенко, зустріла у жовтні минулого року на Житньому базарі студентку Нону і вирішила зробити дослід: «Чи може вона, неписьменна циганка, обдурити студентку, у якої від науки очі рогом лізуть».

Щоб переконати Нону у своїй чудодійній силі, ворожка попросила принести їй нову голку. Дівчина принесла. Ворожка почала бурмотіти над голкою якісь заклинання, а потім сказала: «Якщо після молитви голка залишиться чистою — значить, душа твоя чиста. Якщо ж почорніє — значить, душа твоя чорна».

І раптом у руках у ворожки кінчик голки заіржавів. Нона не помітила, як циганка встромила голку в пляшечку з розчином мідного купоросу.

— Ця чорнота показує, що над тобою висить страшне закляття, — сказала ворожка. — Дві душі поклали тобі в постіль суху жабу, щоб ти марніла і сохла до 45 років, не знаючи радощів кохання і сімейного життя. Цю чорноту можу вигнати тільки я. Дай сто карбованців, почну тебе звільняти від чар.

При наступній зустрічі ворожка запропонувала дівчині ввечері взяти яйце і ранком принести їй.

— Якщо яйце залишиться чистим — то нашому ділу кінець. Якщо в ньому буде чорнота, то нечистий ще загадає тобі загадку...

— Які ж загадки загадував вам нечистий? — запитали ми Нону.

— На перший раз він загадав принести дві тисячі карбованців, але мені така сума була не під силу. Тоді ворожка дозволила частину грошей замінити речами. Я позичила у родичів понад тисячу карбованців, а також віддала циганці свою пухову хустку, плаття і годинник.

Щоб остаточно морально пригнітити дівчину, ворожка зробила дуже простий фокус. Вона взяла склянку з водою, вмочила у воду чистий, в лінійку, аркуш паперу й забурмотіла:

— Нечистий пише... пише... пише...

І справді на аркуші паперу з'явився лист, написаний якимсь спеціальним розчином. Літери були прозорими. Нечистий писав: «Усі речі у мене під хвостом зберігаються, і для того, щоб добути річ, яка відвертає закляття, треба все віддати на спасіння і ще додати три тисячі карбованців і одну цінну річ і тоді все!».

Нона передала ворожці три метри синього бостону і вісім місяців віддавала їй по 200 карбованців.

Нарешті ворожка сказала:

— Я вблагала нечистого зняти з тебе закляття. Принеси востаннє 12 метрів матерії, яку я розстилатиму цілу ніч, щоб по ній пройшов нечистий і привів до тебе такого хлопця, якого ти забажаєш!

У бідної дівчини уже не було нічого. Вона була в боргах, як у шовках, бо вже «проворожила» біля дев'яти тисяч карбованців готівкою і віддала на чотири тисячі карбованців речей, в тому числі і три останні сорочки... На купівлю матерії для доріжки у неї вже не було ні копійки. І аж тоді вона вирішила піти до міліції і попросити поради.

— Матерію ми вам дамо, — заспокоїли її.

Точно у призначений час циганка з'явилася за матерією, розстелила «доріжку» і по ній, прямо, без пересадки, потрапила до в'язниці...

Ми не розкриваємо справжніх імен жертв шахрайства. Їм уже й так дісталося від аферисток. А от про «нечисту силу»...

Як бачите, є ще «нечиста сила»... Це — огидні аферистки, які ловлять простачків і безсоромно обкрадають їх.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Остап ВИШНЯ

З маловідомих творів письменника

Заснувалось товариство міжпланетного сполучення. Недалеко той час, коли можна буде побувати на Марсі, на Місяці і т. ін.

Ми — практики...

Ми, само собою розуміється, не від того, щоб побувати на Місяці, чи на Марсі, чи навіть на Сатурні й на Нептуні...

На Місяць, приміром, це не тяжко... П'ять день усього летіти... Це — небагато...

Зарядять вас в ракету (ракетами, кажуть, туди їздитимемо), вистрелять, приміром, у понеділок, а в п'ятницю вже ви з Місяця знайомих на Землі ручкою вітаєте:

— Здрастуйте! Уже тут!..

А от на Марс уже тяжче. 256 днів на Марс треба летіти.

Вісім з половиною місяців... Тяжкувато трохи... Це ж іще як ніякої в путі тобі притичини не трапиться, не зачепишся там за якийся Волосожар чи за Чепігу... А то й цілий рік доведеться їхати, поки до того Марса дочвалаєш...

Довгенько-таки... Хоч за час революції й доводилося з Харкова до Києва місяців чотири іноді їхати, так про те ми вже забули, — це раз, а друге — чотири місяці — не вісім місяців...

Та й то таки ж було у себе вдома. На станції можна було й яйце яке за кожуха виміняти, а то ж дорога невідома, харчі треба з собою брать... А як підрахувати, скільки треба самого хліба на 256 днів брати, та солі, та цукру, то й вийде так, що доведеться в одній ракеті сідати самому, а за тобою десяток ракет з харчами свистітимуть...

Та ще, хай бог боронить, посміється котрийсь із механіків та «зарядить» харчі дужче, як вашу ракету, і вийде так, що ви ще тільки до Місяця долітаєте, а ракета з бубликами вже аж біля Венери... І крикнути нема кому:

— Перейміть, товариші!..

Та що й казати, — по-первах чимало буде всіляких незручностей.

Потім воно, звичайно, налагодиться...

Коли по дорозі на Місяці, на Венері, та й на інших дрібніших планетах — «Ларек» * буде,— тоді не так страшно...

Долетів, розрядився із ракети, забіг, перекусив і заряджайсь далі...

А зразу все з собою доведеться брати...

Наші практичні пропозиції з цього приводу такі.

Перш, ніж розпочинати рейси в міжпланетні простори й на різні планети, слід по путі:

1) Позаснувати «Ларьки».

2) Їдальні Церобкоопівські, з умовою тільки, що там швиденько подаватимуть їсти, бо ракета — не кінь і не трамвай...

3) Не завадило б на Місяці й «Нову Баварію» ** причепити.

4) На Венері (до неї 112 день їхати) лікарню з родильним відділом, бо всяко може в дорозі бути...

Першу партію висадити на Марс соціально-небезпечного елементу... Бо хоч воно й пишеться, що марсіани — народ культурний, та хто їх знає,— ніхто ж їх не бачив... Це ж тільки гадки... Прилетиш, може, вилізеш, а земляки з Марсу підскочать, миттю тебе на спичку та шашлик із тебе й засмажать...

Доказуй тоді, що ти з добрими намірами.

1924 рік.

---

* Об'єднання роздрібної торгівлі на Україні в 20-х роках.

** Пивний завод під Харковом.

Л. П. ГРОСІ — П'ЯТДЕСЯТ РОКІВ

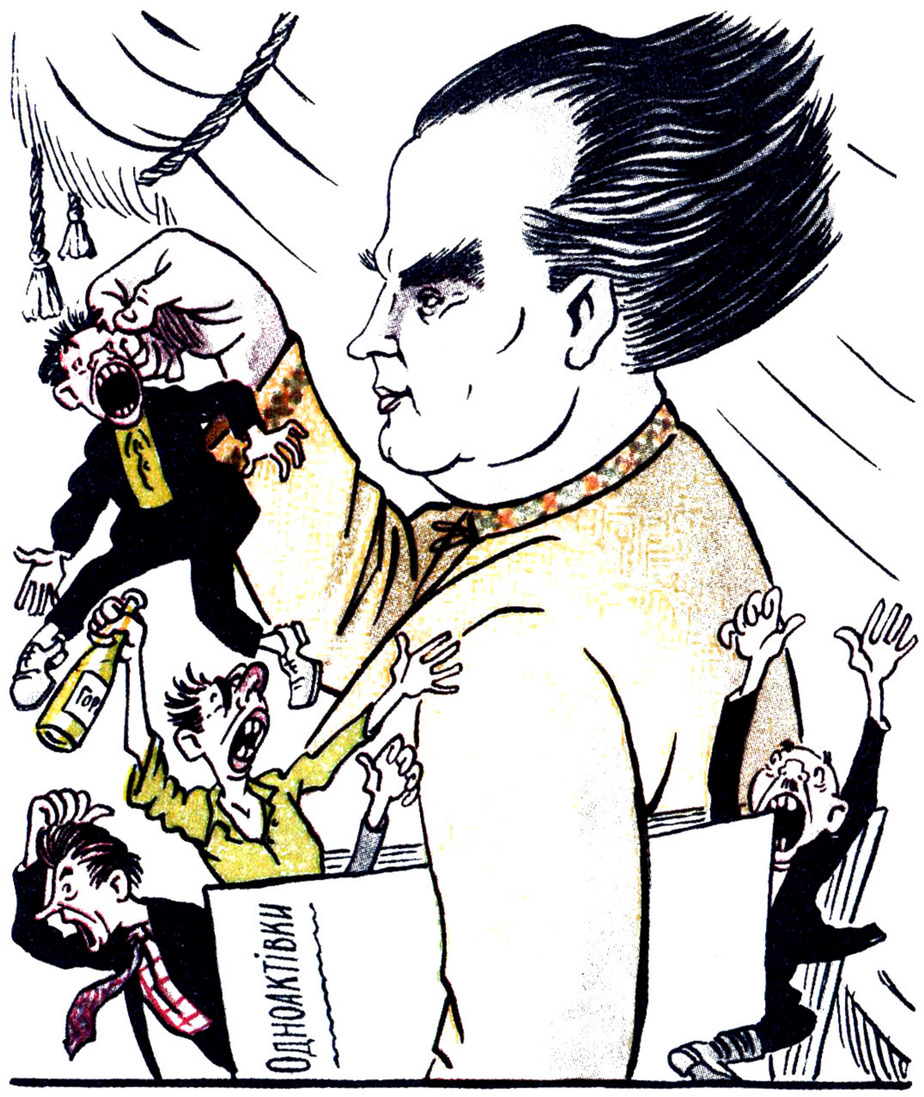

Пише Гроха гуморески,
Пише п'єси, також п'єски,
У яких один лиш акт, —
Це давно відомий факт.
Хто ж їх ставить? Трактористи,
Комбайнери, машиністи,
Бригадири, ланкові,
Листоноші, їздові...
Їх життя письменник знає,
Він з трудящими тримає
З давніх пір тісний контакт,—
Це відрадний дуже факт!

Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.
Текст П. ГЛАЗОВОГО.

Мал. С. САМУМА.

— Цілими днями лежиш, лежиш, хоч би вихідний дали...

ПІДПИСАВ НА СВОЮ ГОЛОВУ

Мал. БЕ-ША

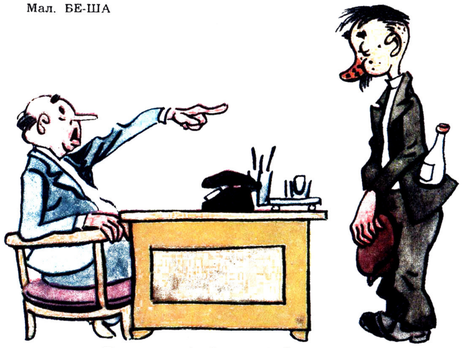

— Ви ледар і п'яниця! Я вас звільняю.

— Візьміть свою характеристику...

— О, ви нам підійдете!

ВОЙОВНИЧЕ ПОДРУЖЖЯ

Подружжя Гершенгорнів спеціальної військової освіти не має, але стратеги з нього неабиякі.

Ще б пак, не вивчити стратегію, коли вони вже кілька років перебувають у стані війни з сусідами по квартирі по вулиці Чкалова, № 30 (м. Київ).

Щоправда, стратегія Гершенгорнів істотно відрізняється від загальновійськової, але подружжя чудесно засвоїло відоме військове правило: найкраща оборона — це наступ.

І вони наступають по всьому фронту на громадянку Суботенко, намагаючись відвоювати її кімнату.

Сили сторін явно не рівні, бо армія Суботенко складається лише з двох дітей дошкільного віку.

Сусіди, що стали на захист сім'ї Суботенко, теж негайно потрапили під контрудар войовничого подружжя.

Гершенгорни обрушили на них увесь свій арсенал: добірну лайку, серію скандалів від дрібних до генеральних, образливі слова, бешкети.

Вони намагалися навіть влаштувати газову атаку, повідкривавши «на зло» всі крани газової плитки, але їх вчасно зупинили.

Проте Гершенгорни на цьому не зупиняються.

Вони наступають.

Час би вже наступити й на них!

ГУДЕ, ЛІС ЛАМАЄ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що, гроза?..
— Ні, масовка...

ПОВНА КОМПЕНСАЦІЯ

Наділив господь Ілька
Нескупою вдачею —
Аж п'ятьом жінкам Ілько
Аліменти сплачує.

А женився в шостий раз —
Став він поміркованим:
Вибрав жіночку собі,
Досвідом підковану.

Позмагається вона
З будь-яким сутягою,
Бо з п'ятьох чоловіків
Аліменти стягує.

Хоч і викликав цей шлюб
Голосну сенсацію,
Та зате Ільку приніс
Повну компенсацію.

Євген БАНДУРЕНКО

ПЛІТКА

(З НАРОДНОГО ГУМОРУ)

Розгорнув дідусь газету
«Догори ногами».
А на фото паровози
Униз димарями...

— Знов аварія, — говорить, —
Десь на залізниці. —
А бабуся — вже надворі
Бовка, як з дзвінниці:

— Скільки люду там побито! —
Охають сусідки.

Не тримай газету криво,
Щоб не вийшло плітки.

Володимир ОКУНЬ.

м. Новомосковськ
Дніпропетровської області.

РЯТІВНИЙ ЩИТ
(Мисливська пригода)

Мал. БЕ-ША

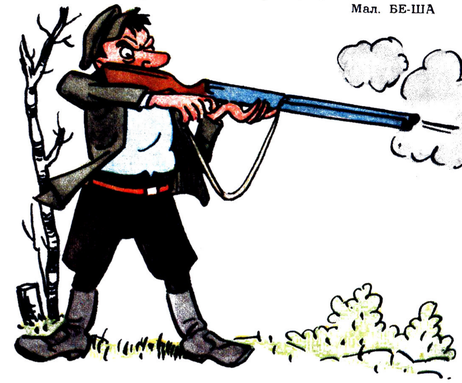

Неприємність

На іменини запросив мене Петро Денисович, колега по службі, якому стукнуло сорок п'ять.

Прийшов я трохи пізніше за інших, привітався й озираюсь навкруги. Бачу, вже несуть до столу печене і смажене. Несе господиня, несе дочка, несе тьотя Варя, прибиральниця нашого управління. Кожній я потиснув руку. Навіть тьоті Варі, хоч слід сказати, що я, взагалі, не схвалюю панібратства. Порядок є порядок. Але оскільки тут була неофіціальна, так би мовити, обстановка, я потиснув їй руку, посміхнувся навіть і сказав:

— Допомагаємо, тьотю Варю?

Вона теж посміхнулась:

— Допомагаємо. Можемо і вас до компанії прилучити. Ану, шановні мужчини, хоч пляшки носіть!

Я, звичайно, не пішов. Але Зайченко жваво відгукнувся на це, і став бігати туди-сюди, розважаючи всіх веселими примовками.

Запросили гостей до столу. І тут я зрозумів, що тьотю Варю було покликано не на те, щоб допомогти господині, а в гості, на іменини. З усього було видно, що вона не вперше в цьому домі. Посадовили її поміж Зайченком та Петром Денисовичем, звертались до неї на повне ім'я — Варвара Миколаївна.

Я людина чемна і, звичайно, не прохопився ані словом. Це справа господарів.

Випили за іменинника, за його дружину, за дочку... М'яка і тепла приємність почала огортати мене, як пух. Я глянув кілька разів на добре і привітне обличчя тьоті Варі, на її підсніжене сивизною волосся, і мене зворушила думка: як це хороше! Он сидить Петро Денисович — начальник нашого управління. Он інженер Зайченко, доктор Михайловський. Ось я сиджу — завідувач відділу. А навпроти мене за святковим іменинним столом — мила жінка, прибиральниця тьотя Варя. Я сам з простих людей. Мій батько був звичайнісіньким рахівником споживспілки, а мати — домашньою господинею. Дехто навіть не йме віри, але це факт — я з простих людей! Однак, завжди строго додержуюсь порядку.

Мені сподобалось, що тьотя Варя поводить себе невимушено, але тактовно, з почуттям власної гідності. Коли вона розповіла про свою подорож до будинку відпочинку, я теж сміявся разом з усіма. Дотепна жінка! Я, наприклад, не майстер оповідати всякі веселі штуки. Інколи десь почуєш анекдот, від якого всі регочуться, нишком запишеш і другого дня розказуєш своїм знайомим. І що ж? У відповідь тільки кислі посмішки: «М-гу, цікавий анекдотик...». Навіть прикро стає: вам не смішно, то нема чого й посміхатись. Тим паче, що я взагалі, як вам відомо, байдужий до всяких несерйозних усмішечок.

Але, пробачте, я трохи збочив. Отже, про іменини. Все йшло чудесно. Петра Денисовича у нас поважають, він хороший товариш і милий господар.

Після вечері гості порозсідалися, хто де хотів: на дивані, в куточку біля вікна. А господиня та її племінниця співали під акомпанемент Галинки, дочки Петра Денисовича.

Закортіло мені покурити. Поліз я до кишені — нема портсигара. Вийшов до коридора, де висіло моє пальто, обмацав усі кишені — нема. Знаючи, що Петро Денисович не палить, я тихенько звернувся до Зайченка: «Одну цигаркуї». Він стукнув себе пальцем по лобі: теж, виявляється забув і тепер мучиться. Я підійшов до Михайловського. Той мені з гордістю заявляє, що вчора вранці кинув палити, тепер уже назавжди. Його вдоволена, червона фізіономія враз стала мені бридкою, я навіть вилаявся про себе: «Не міг ти, дурню, кинути завтра вранці».

Кінець кінцем, якусь годину можна прожити без цигарок. І, напевне, я спокійно прожив би ту годину, якби мій погляд не зачепився за тьотю Варю. Вона сиділа біля вікна поряд з Петром Денисовичем і слухала якісь теревені Зайченка; у нього завжди повна торба всякої всячини. Я підійшов до них і, трохи запаморочений думкою про куріння, припустився маленької нетактовності — перебив Зайченка на півслові. Не знаю, як це сталося, що я не перепросив його. Такого зо мною ніколи не буває. Одне слово, я перебив Зайченка і звернувся до тьоті Варі:

— Будь ласка, — сказав я, — виручіть мене з біди: забув цигарки. Ось тут за рогом магазин, збігайте... Не в службу, а в дружбу.

І простягнув їй п'ять карбованців на пачку «Казбеку». Пам'ятаю, в мене була думка залишити їй здачу. Адже пачка «Казбеку» коштує три карбованці.

Лиш тільки я вимовив ті слова, у всіх трьох в одну мить закам'яніли обличчя. Тьотя Варя глянула на мене якимсь дивним поглядом і, не сказавши ні слова, вийшла в другу кімнату.

Я зразу ж схаменувся і до Зайченка:

— Вибачте, я перебив вас...

Зайченко мовчав, усе червоніючи й червоніючи. Зате я почув гнівний голос нашого доброго Петра Денисовича:

— Соромтесь! Як ви могли...

І таке страждання було на його розгубленому і лютому (так, так — лютому!) обличчі, що я знітився, ні «бе», ні «ме» не розуміючи.

Я хотів спитати: «Що сталось?» Але Петро Денисович поспішив слідом за тьотею Варею.

Тепер я лишився сам на сам із Зайченком. Він дивився на мене очима тигра, який уже напружив м'язи перед стрибком.

Я забув сказати, що все це відбувалося під звуки ліричних романсів, які співала племінниця Петра Денисовича. І це добре, що вона співала. Ніхто не чув нашої розмови. Ви, звичайно, розумієте, що я не себе маю на увазі, а Зайченка... Це — людина не дуже вихована і може наговорити хтозна-що. І він таки почав:

— Господареві незручно було сказати, бо ви також у нього гість. Але це... Це свинство! Це... Ви образили Варвару Миколаївну, образили Петра Денисовича. І мене! — Зайченко надувся, мов індик. — Подумайте тільки, що ви зробили? У Варвари Миколаївни, мабуть, за все життя не було такої неприємності. А ви знаєте, яке життя було в неї?

Мені хотілося сердито відповісти йому, що я не збираюсь вивчати біографій наших прибиральниць і що передусім кожному треба пам'ятати про своє службове становище.

Але зараз не час було вдаватись у подробиці і я тільки зауважив:

— Дозвольте, я ж їй сказав: не в службу, а в дружбу!

Зайченко мотнув головою, наче кінь, кинув на мене погляд, сповнений огиди й презирства, і теж вийшов з кімнати. Яка зарозумілість! Яке — зверніть лише увагу — чванство! Хто їм дав право так дивитись на мене? Га? Ні, я вимагаю відповіді!..

Не можу сказати, щоб я почував себе добре, стоячи біля отого ідіотського вікна.

Племінниця Петра Денисовича співала ліричні романси, які я люблю й дуже тонко сприймаю. Розчулена господиня сиділа в кріслі, слухала і дивилася на мене з блаженною посмішкою, роблячи рукою якісь знаки. Здається, вона запрошувала мене сісти поряд неї. Та мене начебто прикували до вікна.

А в сусідній кімнаті гуділи притишені голоси. Мені почулось, немовби Петро Денисович і Зайченко заспокоюють тьотю Варю, говорять їй щось ласкаве, втішне. Їм і на думку не спало заспокоїти мене! Навпаки, Зайченко, мабуть, ще й перемиває мої кісточки. Нема чого казати: красиво... А за віщо?

Скажіть, будь ласка, щоб їй сталось, якби вона тихенько вийшла й купила цигарки? Інша річ — щось важке принести. А який же це тягар — пачка цигарок?

Я не став чекати, доки Петро Денисович і Зайченко вийдуть з другої кімнати. Може, їм незручно було й виходити після того, як вони зробили мені таку неприємність. Непомітно вислизнув я в коридор, надягнув пальто і вийшов на вулицю.

На розі я купив пачку «Казбеку» і з насолодою вдихнув гіркуватий дим. Чудовий тютюн! Я палю тільки «Казбек»....

С. ЖУРАХОВИЧ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ШУКАЧІ СКАРБІВ

— Чого ви туди заглядаєте, там же немає води!
— Колгоспники кажуть, що у цей колодязь десять тисяч карбованців викинуто.

Беремо ПУТІВКУ № 449

Є в Луцьку парк вантажних автомашин — автотранспортна контора, або, як її коротко називають, — АТК.

Так-от, колегія Міністерства автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР присудила торік Луцькій АТК перехідний червоний прапор і першу грошову премію в розмірі 22000 карбованців. Визнала, значить, колегія міністерства Луцьку АТК передовою і преміювала. І за перший квартал цього року в АТК знову премія, і знову — перша!

Та й як тую АТК не преміювати! Наїздять вантажні таксі тисячі кілометрів без ремонту, а пального витратять, що й примуса ним не розпалиш. Ну, так, ніби й не їздили зовсім!

Як же це робиться? Як економиться?

Дуже просто.

Беремо путівку № 449 від 20 червня цього року. У тій путівці читаємо, що водій вантажного таксі Корольчук привіз для Луцького обласного Будинку народної творчості дрова. І наїздив 60 кілометрів. А фактично до Ківерець, звідки привезено дрова, 12 кілометрів.

От вам і заощадження пального і перевиконання плану!

Ну, як такого не преміювати!

А він же не один — той спритний Корольчук. Щомісяця по таких липових путівках обласні організації перераховують на рахунок АТК сотні тисяч карбованців.

Як же це обласні організації підписують путівки з явно завищеним кілометражем?

А дуже просто — підписують і все. Навіть завідуючий промисловим відділом міськкому партії т. Бездушний стверджує, що великого злочину в цьому нема. Гроші, мовляв, однаково державні. З однієї кишені до іншої перекочуються. От і вся механіка.

Проте директор Луцької АТК Сергєєв з цим не погоджується. Він бореться з порушниками всією наявною в його розпорядженні кількістю чорнила й паперу.

У наказі № 257 Сергєєв рішуче викриває:

«Користуючись потуранням і безвідповідальністю окремих клієнтів, допускаються приписки. Окремі водії стають на злочинний шлях — поламки спідометрів».

І тут же креше і крушить як стій! — виносить десятки доган і попереджень: передостанніх, останніх і найостанніших.

Ну, а шофери?

А шофери як приписували кілометри, так і приписують.

А премії АТК як одержувала, так і одержує.

Ну, а Сергєєв?

Кажуть, він збирається приїхати до Києва й виголосити на колегії міністерства таку промову:

«Дорогі керівники Міністерства автомобільного транспорту і шосейних шляхів! Годі вже мене преміювати! Нема за що! Краще намильте мені потилицю — легше і вам і мені на душі буде. І не тільки я в цьому грішний. Начальник відділу експлуатації Рябушкін, що командировочні грошики брав, а в командировки не їздив, так і досі працює начальником експлуатації. Працює і другий шахрай — старший диспетчер Филоненко. А старшому бухгалтерові Яковенку, що ті шахраювання благословляв і покривав, ми дозволили піти з роботи «за власним бажанням і за згодою адміністрації». Такі ми хороші та добрі.

Тепер посудіть самі — є за що мене преміювати? А коли ви вважаєте, що є за що, то відзначте разом зо мною і мого прямого начальника, керуючого Луцьким автотрестом т. Штонду. Це ж він урятував од біди колишнього директора авто-таксомоторного парку Фесенка, якого треба було вигнати в три шиї. Працює тепер світило медицини фельдшер Фесенко старшим інженером по транспорту в облспоживспілці, хоч у транспорті він розбирається, як та льоха у помаранчах.

Тепер ви, дорогі товариші члени колегії Міністерства автомобільного транспорту і шосейних шляхів, добре знаєте, яка передова і яка ударна наша Луцька АТК. Так що, коли ви вже вирішили нас і далі преміювати, то не шкодуйте грошей!..»

Таку промову готується виголосити на колегії міністерства керівник Луцької автотранспортної контори Сергєєв.

Про засідання колегії ми повідомимо окремо.

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

ПОШТА ПЕРЦЯ

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти добре знаєш, як у нас люблять книжку. Але таких книголюбів, як у Зборові, ти, мабуть, ніде не знайдеш. Тут між керівниками чотирьох колгоспів і райспоживспілкою справжній конфлікт виник. Конфлікт на літературному грунті. Не допомагає і втручання районних організацій.

Які ж саме книги викликали цей конфлікт? На жаль, відповісти на це питання ми не можемо. Адже книги — запаковані. Ще у вересні минулого року книжковий магазин райспоживспілки здав на пошту кілька пакунків з художньою літературою. Місцеві колгоспи, яким було адресовано ці пакунки, швидко викупили їх. А от чотири колгоспи — ім. Богдана Хмельницького, ім. Леніна, ім. Сталіна та ім. Кірова уперто відмовляються одержувати літературу. Не хоче забирати назад пакунки й райспоживспілка. Так і лежать книги на пошті мертвим вантажем. А їх же тут не на одну сотню карбованців.

Порадь, Перче, як розв'язати цей затяжний літературний конфлікт?

ЗВ'ЯЗКІВЦІ.

Тернопільська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Медпункт цукрокомбінату ім. Халтуріна одержав машину «ЗІМ» для швидкої допомоги.

Хорошу машину, швидку машину. Але дуже швидко ми розчарувалися в швидкості машини, бо вона мало нам допомагає.

Однаково хворим доводиться їздити до лікарні на грузовиках, а «ЗІМ'ом» користується для своїх особистих потреб лікар Олексій Михайлович Кочетов.

Часом його змінює дружина головного інженера Єлісєєва.

Постарайся, Перче, якнайшвидше допомогти нам звільнити швидку допомогу від таких пасажирів.

РОБІТНИКИ ЦУКРОКОМБІНАТУ ім. ХАЛТУРІНА.

Полтавська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, знаєш, кого в народі мають на оці, коли кажуть: зверху гарно та тихо, а всередині ворушиться лихо. Розуміється, лукаву істоту.

А чи можна сказати таке про неживі речі, наприклад — про поштовий пакунок? Виявляється, можна. От, приміром, недавно нашому Первомайському відділу по будівництву в колгоспах хтось надіслав із Києва післяплатою пакунок з книгами. Оскільки кам, будівельникам, технічні новинки дуже потрібні, ми викупили пакунок. А коли розпакували його, то тут же переконалися, що «всередині ворушиться лихо». У пакунку лежав «Статут залізниць СРСР», виданий ще у 1955 році; «Технічні умови використання вантажопідйомності вагонів», того ж року видання; «Список станцій залізничної мережі»; «Правила перевезень окремих видів багажу» і багато іншої подібної застарілої літератури, потрібної будівельникам, як рибі парасолька.

Таку послугу зробила нам (та, мабуть, не тільки нам) Київська філія «Трансжелдориздата». Керівник цього відділу т. Силаєва подібні операції називає розповсюдженням літератури.

А як би ти, Перче, назвав таку операцію?

С. БЕНЦІАНОВ,
начальник відділу по будівництву в колгоспах.

Кримська область.

НЕ МІЙ ПРОФІЛЬ

На стикові Олевського, Лугинського та Словечанського районів розкинулися чудові ліси. Величезні ліси! Займають вони 7.100 гектарів. А в тих лісах грають під сонцем озера Корма та Дідове. Не якісь там озерця, а справжні моря, бо ж їхня площа досягає трьох тисяч гектарів.

Чарівний край! Та, на жаль, не оспівувати його нам доводиться...

Не мали оті ліси і води справжнього господаря. Виконком Житомирської обласної Ради вирішив найти його. З цією метою він прийняв торік спеціальну постанову. У тій постанові записано, що всі угіддя, які мають назву «Корма», є приписне мисливське господарство. І закріплюється воно за Лугинським харчокомбінатом з тим, щоб він єдиний був повновласним господарем і охоронцем усіх багатств того лісового краю.

Он яке довір'я і яку честь було виявлено скромному Лугинському харчокомбінату!

Що ж мав зробити після цього харчокомбінат?

Насамперед навести в лісах порядок. Організувати добру охорону. Утримувати в належному стані греблі і водоскидні споруди водоймищ. Розводити у вольєрах рідкісних для нашої місцевості звірів і птахів з тим, щоб потім випускати їх на волю, — нехай розплоджуються. Заготовляти корм для підгодовування їх зимою. Розводити і виловлювати рибу.

Щоб добре господарювати, то треба щось мати. Облвиконком не пожалів отого «щось». Для приписного господарства було визначено штати в кількості 38 чоловік і встановлено відповідний фонд зарплати.

Лугинський харчокомбінат виявив виключну оперативність. Штати укомплектували і фонд зарплати використали. За цим затримки не було.

А як же поживають козулі, лосі, лисиці, зайці, качки і дзеркальні коропи — все те, що становить основу фауни приписного господарства «Корма»?

Може, звірів та птахів денно й нічно оберігають єгері? Може, взимку, коли все покрито снігом, їх підхарчовують лугинські харчовики? Може, вирощені у вольєрах птахи заповнюють ліси й озера?

Шкода й слів. Ой, у лісі, ой, у темному! Браконьєри зимою й літом винищують рідкісних звірів і птахів, по-хижацькому виловлюють рибу.

Водне господарство занепадає. Озеро Корма не розчищається, греблі і водоскидні споруди руйнуються. Облвиконком виділив 360 тисяч карбованців для ремонту греблі біля села Озеряни, але досі там ніхто й ногою не ступив.

— Невже ви не любите природи, що не дбаєте про охорону її? — запитують директора Лугинського харчокомбінату т. Потапенка.

— Я не люблю природи?! — обурюється Потапенко. — Люблю природу і всі дари її. А дайте мені нашпигованого зайця. Сам його умну! І смажені карасі мені до душі. Ну, а за мисливське господарство — пробачте... Не мій профіль.

Люди, які вболівають за природними багатствами, звертаються до начальника обласного управління промисловості продтоварів т. Павленка.

— Чому ви зайняли позицію байдужого спостерігача? Адже Лугинський харчокомбінат вам підпорядкований. Чому ви не примусите його виконати постанову облвиконкому?

— Як тую постанову приймали, то з нами не погоджували, отож вона й не виконується, — відповідає Павленко.

Дуже добре виходить: Потапенко нічого не робить, бо «не той профіль», а Павленко до всього байдужий, бо з його особою «не погодили».

Нічого не скажеш: хитромудрі хлопці Потапенко і Павленко. Один одного вартий! Дивно тільки, — чому Житомирський облвиконком та не покаже їм справжній профіль?

М. БІЛУХА.

Мал. Є. ГАВРИЛІНА (Харків)

— Ну й улаштував мене татко в таборі, ніде навіть побритися!..

Про смішне та ЧУДНЕ

ЛЮБИТЕЛЬ ТЕХНІКИ

«Ще в 1956 році Монастириський райпромкомбінат (Тернопільська область), де директором т. Добранський, одержав нового локомобіля, але й досі не використовує його».

(З листа до редакції).

Привезли локомобіль
До промкомбінату —
І зрадів йому директор,
Як рідному тату:
«Ой, який же радий я
Гостю дорогому!
Покладіть його скоріш
На піску м'якому,
Щоб не муляло йому,
Не давило в бо́ки...»
І пролежав той двигун
У дворі два роки...
Заплатили за двигун
Двісті тисяч з гаком.
Скільки ж користі він дав?
Добру дулю з маком...

ПРО МИНУТКУ

Управління Південної залізниці давно-давно почало будувати навіс для пасажирів на станції Минутка...

Не комфортабельний вокзал,
Не залізнична будка, —
Три роки ставиться вокзал
На станції Минутка.
Ще років десять, як не більш
(Поміж людьми йде чутка),
Робити будуть той навіс
На станції Минутка...
Невже-таки побачать лиш
Майбутні покоління,
Як суне ніс
Під той навіс
Хто-небудь з управління?

ХТО ДОДУМАВСЯ?

«Надсилаємо тобі, Перче, фото, щоб ти подивився, як шанують дерева у Нових Санджарах на Полтавщині...»

(З листа до редакції).

Проти правильних плакатів
Ми не маємо нічого.
Та навіщо ж прибивати
Їх до дерева живого?
У якого здоровила
Голова таке зварила?
Йому, мабуть, ще малому
Мама тім'ячко прибила.

П. ГЛАЗОВИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Дитина так нервувала, одержала п'ять двійок, а ти їй одну паршиву путівку на південь прителіпав...

КУЛЬТУРНА СИЛА

У селі Іспас, що у Вижницькому районі на Буковині, співають коломийку: «Від кювета до кювета Вовк-Шпакович йде з буфета».

Оскільки коломийку присвячено особі високоосвіченій, то ця особа вельми ображена низьким рівнем вищезгаданого літературного твору. Це ж гола схема! Збіднення образу героя!

Володимир Петрович не якийсь там сільський п'яничка, що хильне нашвидку, закусить рукавом і виписує кренделі — від кювета до кювета.

Вовк-Шпакович — учитель, завуч середньої школи, культурна, так би мовити, сила на селі. Своє відвідування буфету Володимир Петрович завжди обставляє великою помпою.

Серед білого дня, коли його вихованці сидять за партами, Володимир Петрович, гордо задерши голову (він дуже шанує свою особу і зневажає всіх інших) крокує до буфету.

За кілька годин він уже не виходить з буфету. Його виносять звідтіля. І от герой лишається сам. За час перебування в буфеті у світі, спеціально для Володимира Петровича, відбуваються деякі зміни: земля хитається під ногами, хати й огорожі одсуваються вліво-вправо, а каміння та ями так і скачуть під ноги.

Але вихователь молодого покоління стійко витримує всі випробування — і хоч рачки, а таки прямує до мети: під час навчання — до школи, а в канікули — додому.

Одного разу стала йому на шляху череда, але Володимир Петрович не схибив з наміченого курсу.

Тримаючись за коров'ячі боки і хвости, він пробирався вперед. Падав і рачкував. Корови здуру жахалися, але жодна не наважилася підняти на роги таку поважну особу. Зате дружина перейняла Вовка-Шпаковича посеред шляху, схопила за чуба... Словом, куди тим Карасю з Одаркою. Було на що подивитися, було й що послухати підростаючому поколінню...

Дивилися люди, дивилися учні, дивилися, дивляться й дивуються, чому це ніхто з облвідділу наросвіти не бачить, яка культурна сила пропадає в Іспаській середній школі..

ВЕРХОВИНЦІ.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

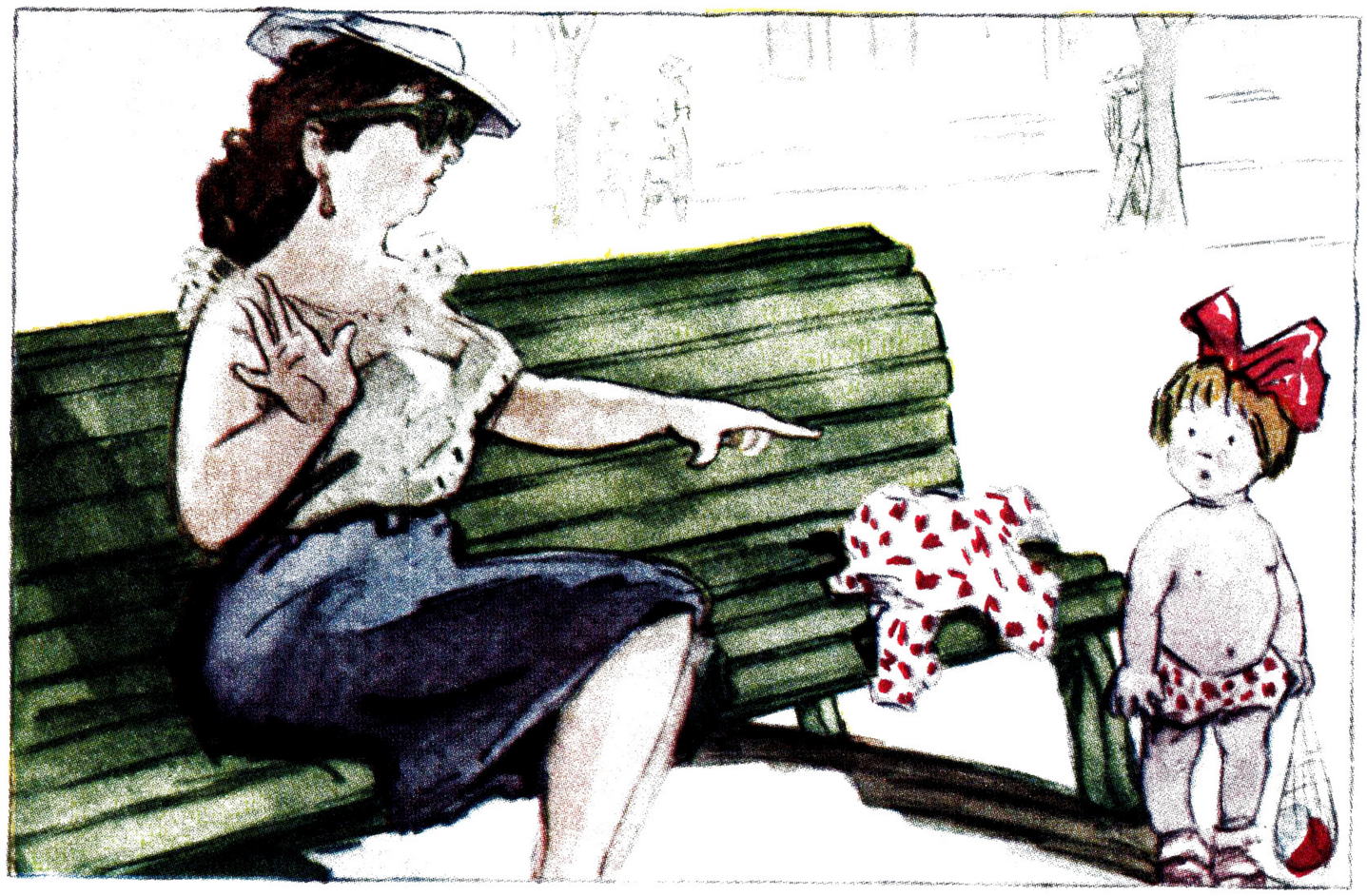

— Доню, зараз же мені одягни платтячко, так ходити по вулиці непристойно.

СОСНО — ДУБОВА ІСТОРІЯ

Як ви гадаєте — чи можна у даний період у трьох соснах заблудитися?

По-моєму, навряд. Сосни ростуть рівненько, то, мабуть, і стежечку можна намацати пряменьку.

Звісно, коли біля кожної сосни та поставити три столи, та на кожному столі та буде стояти по три відерних чорнильниці, та в ті чорнильниці та почнуть трьома довгими перами штрикати — не вилізеш. Застрянеш!

Отака чудернацька історія сталася на Хмельниччині.

Хмельницький ліспромгосп не по правилах дерево рубав, не в ту сосну гостру сокиру заганяв. Словом, порушив правила рубання лісу. Порушив — плати штраф.

Платити недалеко — Летичівському лісовому господарству. Платити не дуже й багато— 1865 крб.

Написали Хмельницькому ліспромгоспу:

— Цюкали? Грюкали? Платіть!

Хмельницький ліспромгосп упоперек папірця смальнув делікатну резолюцію:

— Платити не будемо. Не в ту графу копійки загнали. Невірно акта склали.

Тоді Летичівський лісгосп — до державного арбітра при Хмельницькому облвиконкомі.

— Подивіться, будь ласка, ще ви. У ту чи не в ту графу?

Арбітр уважно подивився і поважно відповів:

— Усе правильно зроблено. Але нам це діло не підходить. Ми не компетентні. Поганяйте далі.

Летичівський лісгосп удався до Державного арбітражу при Раді Міністрів УРСР. Звідтіля відповіли, що спірні лісопорубочні питання повинен розглядати Вінницький раднаргосп.

Ясно? Здається, вроді, ясно.

Але у Вінницькому раднаргоспі, куди оце діло поїхало, подивилися косувато. Начальник управління легкої промисловості т. Александров лаконічно відписав:

— Нам не підлягає. Повертайте свої голоблі туди, де й були — до обласного арбітражу.

Повернули летичівці голоблі. А в Хмельницькому їх на порозі спинили:

— Куди? Куди ви їдете? — кричать. — Ви ж у нас уже були? Сказано — раднаргосп! Туди й паняйте!

А надворі вже грудень 1957 року. То було літо, коли заварилася каша, а то вже зимою запахло.

Старший арбітр Вінницького раднаргоспу т. Гордєєв слухав, слухав та як гуконе:

— От шевська смола! Чого ви до нас причепилися! Сказано — облвиконком! Перепрягайтеся і гетьте з очей!

Закрутилася сосново-лісова справа. Завертілася так, що й вдень дороги не знайдеш.

11 грудня 1957 року покотили летичівці свої колеса ще до Хмельницького управління лісового господарства — допоможіть хоч ви! Ті дещо порадили, написали. І от з допомогою облфінвідділу подалися летичівці до Вінницького тресту «Лісдеревпаперпром» (крутеньке словечко!) — платіть! Ваш ліспромгосп рубав, ви і штраф платіть!

Керуючий трестом т. Горінний підійшов до справи сугубо юридично. 9 травня 1958 року він чорним по білому написав:

— На ваш лист 1957 року і на ваш лист 1958 року повідомляю: штраф з Хмельницького ліспромгоспу в сумі 1865 крб. стягти не можна, оскільки строк позову давно вже минув.

Тягли, тягли і таки дотягли — за давністю справу прикривають і за давністю порубщиків лісу не карають.

Воно, звісно, якби років на тридцять бюрократи замарудили справу, то на неї можна було б і рукою махнути — новий ліс виріс би!

Але справа ще свіженька і хай порубщики платять штраф, і пеню хай платять. Тут давністю не одбудешся!

Ол. КОВІНЬКА.

ГОСТРИЙ МОМЕНТ

Мал. Л. БОЙКА

— Освіжатися будете?
— Буду, буду!.. Слово честі, буду!

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці об'єднаного селища Новогродівка тресту «Селидіввугілля» повідомили редакцію, що завідуючий житлово-комунальним відділом селища Череватих та головний інженер Білозуб погано дбають про побутові потреби шахтарів.

Як повідомив секретар виконкому Сталінської облради т. Н. Верховський, факти, наведені в листі, ствердились. Череватих та Білозуба з роботи знято.

★ Перець одержав листа про те, що завідуючий відділом Гайворонського раймагу (Кіровоградська обл.) Балакирський А. А. зловживає своїм службовим становищем.

Факти при перевірці ствердились. Балакирського А. А. з роботи знято.

★ Про те, що директор Рожнівського торфопідприємства (Київщина) Король Г. Т. не відповідає своєму призначенню, писалося у листі робітників цього торфопідприємства.

При перевірці факти ствердились. Бюро Броварського райкому КП України наклало на Короля Г. Т. партійне стягнення. З роботи його знято.

★ Завідуючий крамницею с. Теофілівки (Джулинський район) Сукач обраховував покупців. Про це написали до Перця.

Начальник оргвідділу Вінницької облспоживспілки т. Т. Никитчук повідомив редакцію, що Сукача з роботи знято.

★ Читачі Перця повідомили редакцію про спекулятивну діяльність мешканця с. Климківці (Чорноострівський район, Хмельницької області) Слободяна А. І.

При розслідуванні факти повністю ствердились. Народний суд Чорноострівського району засудив Слободяна А. І. до 4 років ув'язнення.

★ Колгоспники артілі ім. Кірова (Джулинський район) написали Перцеві про те, що дояркам незаконно приписують кількість надоєного молока.

Заступник начальника Вінницького обласного управління сільського господарства т. В. Сокальський повідомив редакцію, що факти, наведені в листі колгоспників, ствердились. Рішенням бюро райкому КП України голові колгоспу Медведю оголошено догану. Правлінню колгоспу запропоновано зняти з доярок неправильно нараховані їм трудодні і не нараховувати їм незаконної додаткової оплати.

★ Комірник колгоспу ім. 1 Травня (Яготинський район, Київської області) Петрин та голова ревізійної комісії Лисенко розкрадали зерно. Про це колгоспники написали листа до редакції.

Прокурор Яготинського району т. Петров повідомив, що розкрадачів Петрина засуджено до 4 років, а Лисенка до 2 років позбавлення волі.

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Дорогі товариші читачі!

У кожного з вас збереглася в пам'яті не одна смішна історія, що трапилася з вами або з вашими знайомими. І кожен з вас знає, очевидно, не один цікавий народний анекдот, смішне народне оповідання, казку, приказку, прислів'я, скоромовку тощо.

Візьміть, товариші читачі, в руки перо й напишіть нам і вашу власну смішну історію, і те, що ви знаєте з народного гумору.

Хай вас не лякають стилістичні труднощі. Пишіть так, як розповідаєте дома або своїм знайомим. На конверті з цими матеріалами робіть напис: «Народні усмішки».

Чекаємо на ваші смішні історії, дорогі товариші читачі.

РЕДКОЛЕГІЯ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ».

Пошта Перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Міцно спить голова Єлисаветградківської райспоживспілки, Кіровоградської області, т. Безпалов. Такого хропака задає, що навіть ми, працівники залізничної станції Цибулево, чуємо.

Залізниця, як відомо, працює і вдень і вночі. Але єлисаветградківський голова вперто не хоче на це зважати. Він категорично відмовляється розвантажувати вагони, які прибувають на адресу райспоживспілки вночі. Байдуже, що затримується рухомий склад, що райспоживспілці доводиться за простої вагонів платити щороку десятки тисяч карбованців штрафу. Все це не хвилює Безпалова. Адже гроші ідуть не з його кишені, а з кооперативної каси! А якби навпаки було? Це, напевно, здалося б Безпалову якимось кошмарним сном.

Не завадило б спеціально для єлисаветградківського голови прочитати популярну лекцію про сон і сновидіння.

І. ВОЙТЕНКО,
начальник станції Цибулево.

Одеська залізниця.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Бачив ти, певно, різні системи водопостачання, а от такої, як у нас, у селищі паровозоремонтного заводу ім. Шевченка в м. Смілі, ручаємося, ніколи не бачив. Діє у нас так звана «капсистема». Щоб довідатись, що це таке, треба подивитись на єдину в селищі колонку з дебітом води... 10 відер на годину. Тільки й почуєш: кап, кап, кап!..

Уже третій рік у селищі прокладають нову водопровідну магістраль, але коли її здадуть в експлуатацію—невідомо. Адже ж і на будівництві тут діє та сама «капсистема». Кап, кап, кап!..

Як довго ще діятиме така система—не знаємо. Одне тільки нам відомо: чим менше води капатиме нам з колонки, тим моєю буде репутація начальника житлово-комунального відділу заводу т. Смільктана.

Врятуй хоч ти, Перче, його репутацію.

П. ДМИТРИЧЕНКО.

Черкаська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Давно вже треба було відкрити лікарню в селі Кремінці, яка б обслуговувала жителів трьох сіл.

А вона не відкривається...

Давно вже голова Яремчанського райвиконкому Іван Іванович Іщенко обіцяв, що лікарню буде відкрито.

А вона не відкривається...

Яка ж така перешкода, що лікарня не відкривається? Перешкода, як колода.

Приміщення лікарні займає контора лісопункту, який підпорядкований Ворохтянському ліспромкомбінату. А директор того комбінату Гордієвич М. Л. дуже вперта людина. Він каже:

— Займає моя контора приміщення лікарні і займатиме!

Ми впевнені, Перче, що в тебе є ліки проти впертих людей. Дай Гордієвичу такого укола, щоб він з приміщення лікарні дременув, як ошпарений.

М. ЗАВОРОТИЛО.

Станіславська обл.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Багато у Львові винесено рішень про ремонт під'їзної дороги, яка веде до хлібзаводу № 1, багато написано постанов, але дорогу ту злополучну ніхто ще по-справжньому не описав.

Та і як ти її опишеш, таку строкату та багату? Чого на ній тільки немає! Тут і ями, і бугри, і рівчаки, і дріт, і каміння, і шматки дроту, і цвяхи — не дорога, а якесь звалище.

Десятки машин щодня форсують цю дорогу і не минає їм це дарма: як не ресори поламають, то шини попроколюють...

А дороги ж тієї менше як триста метрів. Щоб упорядкувати її, не багато треба роботи,—звичайно, якщо працювати, а не язиком молоти.

ВОДІЇ МАШИН
(одинадцять підписів).

м. Львів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (386) (на украинском языке). Підписано до друку 25.VII. 1958 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 13298. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 59. Зам. 4062. Тираж 200.000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ДОСВІДЧЕНИЙ ПАЛІЙ

— Я спалив четверо сіл, знищив понад тисячу мирних жителів, зруйнував десятки шкіл і лікарень.

— Не може бути!

— От вам хрест...